

MEZEI ANDRÁS

Magánügy

*Lelkemben a zsarátnok
a már kihamvadt tűzből való,
tökhéjba vágott tokban
egyszál gyertyaéggő –,
vájt üregből, mi kiváltott.*

*Hívnak testvéreim
a szőlőtő mellé, hol a tövet
még nem ültették el.
Hívnak a fügefák alá, hol
a zöld ágak a földből
ki se robbantak.*

*De, az árnyak már kéklenek.
A híves szelek érzete
erjedő illat a már-már
csöppenő, izzó fényben
ami megillet, javadalmam
a köves és kopár
domboldal,*

*melyen a nem látható fű
szálanként, fehér
kecskenyájakat hizlal –
A teremtésben, ki tudja,
mi a gyér Uram, ha
kedvet találtál szavaimban.*

Anamnézis

*Körüljáróm a lelki sérülteket,
mint Jézus a Terebintus fát, mert
mi édesebb, puhább és erjedtebb,
mint az alma ütődött oldala? – Ha
már barna, de még mirigyes, akár
az ajak, az ízlelő. Az örültek
szivárványhártyáin delelő szűz hó
szikrázza, hogy az emberi aggyal vert
bolygó értelme pusztulásánál
hatalmasabb. A megállítható pillanat
léte visszazívódik idegeimbe.
Törvénybe nem iktatott jogot
nyakam verőérének belső falára
égettették a bolondok. E mézslapocskákra
kódolt pici kőtáblák alatt meghomályosodnak
az ablakocskák. – Lelki sérültek gyógyítanak.
Elhagyatottak meglátogatnak.
Kegyelmet bennök lelek.*